

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

17 noiembrie 2021

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:
Președinte: Timofti Vladimir
Judecătorii: Toma Nadejda și Cobzac Elena,

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de către avocatul Căpățină Ion în numele inculpatului, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 28 aprilie 2021, în cauza penală în privința lui

Spînu Anatolie xxxxx, născut la xxxxx,
domiciliat în xxxxx.

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 04.02.2020 – 08.10.2020;

Instanța de apel: 29.10.2020 – 28.04.2021;

Instanța de recurs: 07.07.2021 – 17.11.2021.

A C O N S T A T A T

1. Prin sentința Judecătorei Chișinău (sediul Buiucani) din 08 octombrie 2020, pe baza probelor administrate la faza de urmărire penală, în procedura prevăzută de art. 364¹ Cod de procedură penală, Spînu Antolie a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 264¹ alin. (4) Cod penal, la 4 (patru) luni închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

Potrivit art. 85 alin. (1) Cod penal, pentru cumul de sentințe, lui Spînu Anatolie i-a fost adăugată parțial la pedeapsa aplicată, partea neexecutată a pedepsei stabilite prin sentința Judecătorei Chișinău (sediul Ciocana) din 20 februarie 2019, fiindu-i stabilită pedeapsa definitivă de 3 (trei) ani 7 (șapte) luni închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

2. Pentru pronunțarea sentinței, prima instanță a constatat în fapt, că Spînu Anatolie la 20 decembrie 2019, aproximativ ora 10:00, neavând permis de conducere, ignorând prevederile pct. 14 lit. a) din Regulamentului Circulației Rutiere aprobat prin Hotărârea Guvernului Republicii Moldova nr. 357 din 13 mai 2009, care indică că „conducătorului de vehicul îi este interzis să conducă vehiculul în stare de ebrietate, sub influența drogurilor sau altor substanțe contraindicate,

sub influența preparatelor medicamentoase care provoacă reducerea reacției” și art. 19 alin. (2) din Legea nr. 131 din 07 iunie 2007 privind siguranța traficului rutier, care prevede că, acționând intenționat, dându-și seama de caracterul prejudiciabil al acțiunilor sale și prevăzând urmările ce pot surveni, aflându-se în stare de ebrietate cu grad avansat, a urcat la volanul automobilului de marca „Mercedes Benz” model „Vito” cu n/î xxxxx, și a condus în mun. Chișinău, până când, pe str. Ismail, nr. 114/1, a fost stopat de către inspectorii de patrulare Ciumac Eugen și Morari Gheorghe.

Potrivit procesului-verbal nr. 7194 din 20 decembrie 2019, al examinării medicale de constatare a faptului de consumare a alcoolului, stării de ebrietate și naturii ei, s-a stabilit că la 20 decembrie 2019, ora 10:15, în aerul expirat Spînu Anatolie avea concentrația vaporilor de alcool de 0,35 mg/l, iar concentrația de alcool în sânge de 0,74 g/l, respectiv în conformitate cu art. 134¹² alin. (3) Cod penal, se califică ca stare de ebrietate alcoolică cu grad avansat.

Astfel, acțiunile inculpatului Spînu Anatolie au fost încadrate în baza art. 264¹ alin. (4) Cod penal, *conducerea mijlocului de transport de către o persoană care se află în stare de ebrietate alcoolică cu grad avansat, săvârșită de către o persoană care nu deține permis de conducere.*

3. Inculpatul Spînu Anatolie, a contestat sentința cu apel, solicitând casarea parțială a acesteia, în partea stabilirii pedepsei, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri în această parte, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care să-i fie stabilită o pedeapsă neprivativă de libertate.

În motivarea apelului a invocat, că prima instanță nu a acordat deplină eficiență principiilor de aplicare a pedepsei, prevăzute de art. 61 Cod penal, astfel că la stabilirea pedepsei, nu a ținut cont de faptul că inculpatul a recunoscut vina și s-a căit sincer de cele săvârșite, din care motiv consideră că urmează să-i fie aplicată o pedeapsă mai blândă.

Prin urmare, a susținut că potrivit materialelor cauzei penale, se atestă că inculpatul se caracterizează pozitiv de la locul de muncă, precum și de la locul de trai, este divorțat și are la întreținere un copil minor.

De asemenea, a menționat că prima instanță nu a stabilit toate circumstanțele atenuante prevăzute de art. 76 Cod penal, și anume că inculpatul a recunoscut vinovăția și s-a căit sincer, circumstanță pe care instanța a exclus-o și nu a luat-o în considerație la stabilirea pedepsei, deoarece a apreciat-o ca fiind parte a procedurii simplificate prevăzute de art. 364¹ Cod de procedură penală.

Totodată, a precizat că potrivit art. 16 Cod penal, fapta săvârșită de inculpat face parte din categoria infracțiunilor ușoare, astfel că nu s-au cauzat careva consecințe sau prejudicii.

În opinia inculpatului, prima instanță a ignorat principiul umanismului prevăzut de art. 4 Cod penal, care prevede că legea penală nu urmărește scopul de

a cauza suferințe fizice sau de a leza demnitatea omului. Nimeni nu poate fi supus la torturi, nici la pedepse sau tratamente crude, inumane sau degradante.

În acest context, a mai indicat că prima instanță nu s-a expus asupra solicitării privind aplicarea în privința inculpatului a prevederilor art. 90 alin. (10), (11) Cod penal.

Astfel, a mai precizat că la aplicarea pedepsei, prima instanță nu a ținut cont de faptul că Spînu Anatolie are la întreținere un copil minor și este divorțat, că este unicul întreținător în familie, invocând totodată că pentru o dezvoltare corespunzătoare, copilul are nevoie și de sprijinul material, care este o obligație a părinților, or, aplicarea pedepsei privative de libertate va influența negativ asupra dezvoltării eficiente a copilului.

Prin urmare, a conchis că pedeapsa aplicată este una prea aspră, care va limita inculpatul în exercitarea obligațiilor sale părintești de întreținere a copilului, fapt prin care totodată se lezează dreptul copilului de a beneficia de un nivel de trai care să-i permită dezvoltarea sa fizică, mentală, spirituală, morală și socială.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 28 aprilie 2021, a fost respins ca nefondat apelul, cu menținerea sentinței primei instanțe.

4.1. În motivarea soluției pronunțate instanța de apel a indicat, că prima instanță, cercetând în cumul probele administrate în ședința de judecată prin prisma admisibilității, pertinentei și concludenței, utilității și veridicității, corect a stabilit situația de fapt, încadrând corespunzător acțiunile incriminate inculpatului Spînu Anatolie în baza art. 264¹ alin. (4) Cod penal, conducerea mijlocului de transport de către o persoană care se află în stare de ebrietate alcoolică cu grad avansat, săvârșită de către o persoană care nu deține permis de conducere.

Cu referire la învinuirea înaintată inculpatului Spînu Anatolie, instanța de apel a constatat în baza probelor administrate, că acțiunile inculpatului întrunesc elementele componente ale infracțiunii prevăzute de art. 264¹ alin. (4) Cod penal, iar sentința primei instanțe nu se contestă în această parte, fiind invocat dezacordul în partea individualizării pedepsei penale.

Prin urmare, referitor la individualizarea pedepsei penale stabilite inculpatului Spînu Anatolie, instanța de apel a stabilit că prima instanță a acordat deplină eficiență prevederilor art. 6, 7, 61, 75 Cod penal, respectiv, a ținut cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele care atenuază ori agravează răspunderea penală, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

Astfel, instanța de apel a indicat că infracțiunea prevăzută de art. 264¹ alin. (4) Cod penal, se califică ca infracțiune ușoară, pentru care legea penală prevede sancțiunea sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității de la 200 la 240 ore sau cu închisoare de până la 1 an.

În acest context, instanța de apel a reținut că inculpatul Spînu Anatolie a recunoscut vina în săvârșirea infracțiunii incriminate, a solicitat examinarea cauzei penale în procedură simplificată, sincer s-a căit de cele comise, iar în conformitate cu prevederile art. 76, 77 Cod penal, nu au fost stabilite careva circumstanțe atenuante sau agravante.

Totodată, cu referire la personalitatea inculpatului Spînu Anatolie, instanța de apel a stabilit, că inculpatul nu se află la evidența medicului narcolog și/sau psihiatru (f.d.86, 87); la momentul săvârșirii infracțiunii acesta nu era angajat în câmpul muncii; nu este căsătorit și are un copil la întreținere, fapt care contravine extrasului din Registrul de Stat al Populației, anexat la materialele cauzei penale (f.d.45); precum și faptul că anterior inculpatul a fost tras la răspundere penală și contravențională (f.d.46, 47).

Astfel, instanța de apel a menționat că prin sentința Judecătorei Chișinău (sediul Ciocana) din 20 februarie 2019, Spînu Anatolie a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 187 alin. (2) lit. f) Cod penal, la 3 ani 6 luni închisoare, fără amendă, iar potrivit art. 90 Cod penal, a fost dispusă executarea pedepsei cu suspendare condiționată pe un termen de probațiune de 3 ani (f.d.110-114).

Prin urmare, instanța de apel precizat, că inculpatul Spînu Anatolie a săvârșit prezenta infracțiune în perioada termenului de probațiune.

În ceea ce privește argumentele inculpatului Spînu Anatolie, precum că prima instanță a exclus circumstanța atenuantă – recunoașterea vinovăției și căința sinceră, și nu a luat-o în considerație, instanța de apel a menționat, că recunoașterea vinovăției constituie o condiție care face aplicabile prevederile art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, potrivit căroră, inculpatul care a recunoscut săvârșirea faptelor indicate în rechizitoriu și a solicitat ca judecata să se facă pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, beneficiază de reducerea cu o treime a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege în cazul pedepsei cu închisoare, cu muncă neremunerată în folosul comunității și de reducerea cu o pătrime a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege în cazul pedepsei cu amendă.

De asemenea, instanța de apel a apreciat critic și argumentele inculpatului Spînu Anatolie potrivit căroră susține că are la întreținere un copil minor, este divorțat și este unicul întreținător al familiei, și stabilirea pedepsei privative de libertate, va influența negativ asupra dezvoltării eficiente a copilului, deoarece aceste alegații ale inculpatului contravin extrasului din Registrul de Stat al Populației, anexat la materialele cauzei penale (f.d.45), din care rezultă că inculpatul nu are careva persoane la întreținere.

Așadar, instanța de apel a apreciat ca fiind neîntemeiată solicitarea inculpatul cu privire la stabilirea unei o pedepse mai blânde, neprivativă de libertate, concluzionând că această pedeapsă nu poate fi aplicată, întrucât, reieșind din caracterul și gradul prejudiciabil al faptei săvârșite, precum și luând în

considerație personalitatea inculpatului, scopul pedepsei penale nu se va realiza.

Instanța de apel a conchis, că modalitatea de executare a pedepsei stabilită inculpatului de către prima instanță, va contribui la reeducarea inculpatului Spînu Anatolie și la exercitarea unui control din partea statului ce are scopul de a preveni antrenarea în viitor a activităților de același gen.

Mai mult, instanța de apel a precizat și faptul că pedeapsa penală stabilită de către prima instanță, inculpatului Spînu Anatolie, se întemeiază și pe considerentul că, anterior inculpatul a fost tras la răspundere penală și contravențională, prin sentința Judecătorei Chișinău (sediul Ciocana) din 20 februarie 2019, fiindu-i stabilită pedeapsă cu suspendarea condiționată a executării pedepsei pe un termen de probațiune de 3 ani, însă scopurile generale de stabilire a pedepsei, consfințite de art. 61 alin. (2) Cod penal, nu au fost realizate, din care motiv urmează a fi aplicată inculpatului o pedeapsă mai aspră.

Reținând prevederile art. 85 alin. (1), 90 alin. (10), (11) Cod penal, instanța de apel a apreciat ca fiind neîntemeiate și argumentele inculpatului potrivit cărora prima instanță nu s-a expus asupra solicitării părții apărării privind aplicarea prevederilor art. 90 alin. (10), (11) Cod penal, în privința inculpatului, or, prima instanță întemeiat a stabilit că, la caz, sunt aplicabile prevederile art. 85 alin. (1) Cod penal, dispunând adăugarea parțială la pedeapsa aplicată prin noua sentință, partea neexecutată a pedepsei stabilite prin sentința Judecătorei Chișinău (sediul Ciocana) din 20 februarie 2019, prin care lui Spînu Anatolie, recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 187 alin. (2) lit. f) Cod penal, i-a fost stabilită pedeapsa sub formă de închisoare pe un termen de 3 ani 6 luni, fără amendă, iar în temeiul art. 90 Cod penal, a fost dispusă suspendarea condiționată a executării pedepsei pe un termen de probațiune de 3 ani.

În acest context, instanța de apel a conchis, că la individualizarea pedepsei stabilite inculpatului Spînu Anatolie, prima instanță a lua în considerație criteriile generale de individualizare prevăzute de art. 75 Cod penal, și anume: gravitatea infracțiunii săvârșite, motivul acesteia, persoana celui vinovat, circumstanțele cauzei care atenuază ori agravează răspunderea, influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și condițiile de viață ale familiei acestuia, fiind respectate și limitele de pedeapsă stabilite pentru infracțiunea prevăzută de art. 264¹ alin. (4) Cod penal, întrucât acestea au fost reduse prin aplicarea alin. (8) art. 364¹ Cod de procedură penală.

5. Avocatul Căpățînă Ion în numele inculpatului Spînu Anatolie, în temeiul art. 427 alin. (1) pct. 6) și 10) Cod de procedură penală, contestă decizia instanței de apel cu recurs ordinar, solicitând casarea acesteia, cu dispunerea rejudecării cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

În argumentarea recursului menționează, că instanțele de fond nu au acordat deplină eficiență principiilor de aplicare a pedepsei, prevăzute de art. 61

Cod penal, astfel că la stabilirea pedepsei, nu au ținut cont de faptul că inculpatul a recunoscut vina și s-a căit sincer de cele săvârșite, din care motiv consideră că urmează să-i fie aplicată o pedeapsă mai blândă.

Prin urmare, susține că potrivit materialelor cauzei penale, se atestă că inculpatul se caracterizează pozitiv de la locul de muncă, precum și de la locul de trai, este divorțat și are la întreținere un copil minor.

De asemenea, menționează că instanțele de fond nu au stabilit toate circumstanțele atenuante prevăzute de art. 76 Cod penal, și anume că inculpatul a recunoscut vinovăția și s-a căit sincer, circumstanță pe care instanța a exclus-o și nu a luat-o în considerație la stabilirea pedepsei, deoarece a apreciat-o ca fiind parte a procedurii simplificate prevăzute de art. 364¹ Cod de procedură penală.

Totodată, precizează că potrivit art. 16 Cod penal, fapta săvârșită de inculpat face parte din categoria infracțiunilor ușoare, astfel că nu s-au cauzat careva consecințe sau prejudicii.

În opinia apărării, nu a fost luat în considerație principiul umanismului prevăzut de art. 4 Cod penal, care statuează că legea penală nu urmărește scopul de a cauza suferințe fizice sau de a leza demnitatea omului. Nimeni nu poate fi supus la torturi, nici la pedepse sau tratamente crude, inumane sau degradante.

Mai indică că instanțele de fond nu s-au expus asupra solicitării privind aplicarea în privința inculpatului a prevederilor art. 90 alin. (10), (11) Cod penal.

Astfel, precizează că la aplicarea pedepsei, instanțele de judecată nu au ținut cont de faptul că Spînu Anatolie are la întreținere un copil minor și este divorțat, că este unicul întreținător în familie, invocând totodată că pentru o dezvoltare corespunzătoare, copilul are nevoie și de sprijinul material, care este o obligație a părinților, or, aplicarea pedepsei privative de libertate va influența negativ asupra dezvoltării eficiente a copilului.

Prin urmare, conchide apărarea că pedeapsa aplicată lui Spînu Anatolie este una prea aspră, care va limita inculpatul în exercitarea obligațiilor sale părintești de întreținere a copilului, fapt prin care totodată se lezează dreptul copilului de a beneficia de un nivel de trai care să-i permită dezvoltarea sa fizică, mentală, spirituală, morală și socială.

6. Procurorul a depus referință la recursul declarat, pledând pentru inadmisibilitatea acestuia, ca fiind vădit neîntemeiat.

Indică în susținerea referinței, că instanța de apel nu a comis erori de drept în raport cu motivele invocate în recurs, astfel că decizia contestată conține motive clare pe care se întemeiază soluția.

7. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal conchide asupra inadmisibilității acestuia din următoarele considerente.

Potrivit art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de

apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel doar în cazurile stipulate în textul normei vizate.

Conform dispoziției art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

Colegiul menționează, că potrivit practicii judiciare constante, *erorile de drept pot fi erori de drept formal sau procesual și erori de drept material sau substanțial. Instanța de recurs verifică, dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.*

Din textul recursului declarat, Colegiul penal constată că partea apărării invocă temeiurile prevăzute la art. 427 alin. (1) pct. 6) și 10) Cod de procedură penală, însă reieșind din esența argumentelor invocate se atestă că titularul cererii de recurs invocă, de fapt, doar dezacordul cu modalitatea de individualizare a pedepsei penale aplicate inculpatului, temei de recurs prevăzut de pct. 10) potrivit căruia hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazul când *s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.*

Colegiul penal se va expune în privința temeiului de casare prevăzut la art. 427 alin. (1) pct. 10) Cod de procedură penală, în partea ce ține de corectitudinea individualizării pedepsei penale aplicate inculpatului Spînu Anatolie, întrucât celălalt temei de casare nominalizat în recurs nu a fost motivat de către apărare, iar în circumstanțele în care recursul nu este motivat sub aspectul temeiului de casare invocat, instanța de recurs nu este competentă să completeze din oficiu recursul cu circumstanțe în fapt și în drept, care l-ar justifica.

Sub aspectul temeiului de casare invocat, Colegiul penal atestă că partea apărării consideră că inculpatului Spînu Anatolie, i-a fost stabilită o pedeapsă prea aspră, întrucât acesta a recunoscut vina, s-a căit sincer de cele săvârșite și a solicitat examinarea cauzei conform procedurii prevăzute de art. 364¹ Cod de procedură penală, însă analizând argumentele menționate în raport cu circumstanțele cauzei, instanța de recurs le apreciază ca neîntemeiate și pasibile respingerii din următoarele motive.

Prin criteriile generale de individualizare a pedepsei se înțeleg cerințele (regulile) stabilite de lege, de care este obligată să se conducă instanța de judecată la aplicarea fiecărei pedepse, pentru fiecare persoană vinovată în parte.

Legea penală acordă instanței de judecată o posibilitate largă de aplicare în practică a principiului individualizării răspunderii penale și a pedepsei penale, ținând cont de caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care agravează sau atenuază

răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

Astfel, Colegiul penal reține, că persoanei declarate vinovate, trebuie să i se aplice o pedeapsă echitabilă, în limitele sancțiunii articolului în baza căruia persoana se declară vinovată.

Conform prevederilor art. 61 Cod penal, pedeapsa penală este o măsură de constrângere statală și un mijloc de corectare și reeducare a condamnatului, și respectiv la rândul său are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea ultimului, cât și a altor persoane.

Totodată, conform prevederilor art. 75 Cod penal, persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele fixate în Partea specială a Codului penal în strictă conformitate cu dispozițiile Părții generale a acestuia. La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei, care atenuază ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

Instanța de recurs reamintește, că categoriile pedepselor aplicate persoanelor fizice sunt expuse în Codul penal într-o anumită consecutivitate: de la cea mai blândă - amendă, până la cea mai aspră - detențiune pe viață.

În conformitate cu criteriile generale de individualizare a pedepsei, o pedeapsă mai aspră, din numărul celor alternative, prevăzute pentru săvârșirea infracțiunii, se stabilește numai în cazul în care o pedeapsă mai blândă, din numărul celor menționate, nu va asigura atingerea scopului pedepsei.

Respectiv, doar instanța de judecată este în măsură să înfăptuiască acțiunea de individualizare a pedepsei pentru infractorul care a săvârșit o infracțiune, având deplina libertate de acțiune în vederea realizării operațiunii respective, ținând seama de regulile și principiile prevăzute de Codul penal, la stabilirea felului, duratei ori a cuantumului pedepsei.

Din actele cauzei rezultă că prin sentința primei instanțe, Spînu Anatolie a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 264¹ alin. (4) Cod penal, la 4 luni închisoare, iar potrivit art. 85 alin. (1) Cod penal, pentru cumul de sentințe, la pedeapsa aplicată lui Spînu Anatolie, a fost adăugată parțial partea neexecutată a pedepsei stabilite prin sentința Judecătoriei Chișinău (sediul Ciocana) din 20 februarie 2019, fiindu-i stabilită pedeapsa definitivă de 3 ani 7 luni închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis, soluție care a fost menținută și de către instanța de apel.

La examinarea cauzei, instanța de apel a conchis, că prima instanță a ținut cont de prevederile art. 6, 7, 61, 75 Cod penal, la stabilirea pedepsei inculpatului

Spînu Anatolie, pedeapsa fiind aplicată în corespundere cu prevederile art. 364¹ Cod de procedură penală, în limitele sancțiunii prevăzute de infracțiunea incriminată.

Colegiul penal consideră că sunt neîntemeiate argumentele apărării potrivit cărora la individualizarea pedepsei aplicate inculpatului Spînu Anatolie, instanțele de fond nu au acordat deplină eficiență prevederilor art. 61 Cod penal, precizând că astfel inculpatului i-a fost stabilită o pedeapsă prea aspră, or, din conținutul deciziei instanței de apel, rezultă clar motivele pentru care a fost menținută soluția primei instanțe, prin care inculpatului Spînu Anatolie, recunoscut vinovat de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 264¹ alin. (4) Cod penal, i-a fost stabilită pedeapsa închisorii pe un termen de 4 luni, iar potrivit art. 85 alin. (1) Cod penal, pentru cumul de sentințe, la pedeapsa aplicată lui Spînu Anatolie, a fost adăugată parțial partea neexecutată a pedepsei stabilite prin sentința Judecătorei Chișinău (sediul Ciocana) din 20 februarie 2019, fiindu-i stabilită pedeapsa definitivă de 3 ani 7 luni închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

Colegiul penal reține, că instanța de apel corect a conchis că la stabilirea pedepsei, prima instanță a luat în considerație și faptul că anterior inculpatul Spînu Anatolie a fost tras la răspundere penală, și astfel prin sentința Judecătorei Chișinău (sediul Ciocana) din 20 februarie 2019, a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 187 alin. (2) lit. f) Cod penal, la 3 ani 6 luni închisoare, fără amendă, cu suspendarea condiționată a executării pedepsei pe un termen de probațiune de 3 ani, iar în acest sens, stabilind instanța de apel că scopurile generale de stabilire a pedepsei, prevăzute de art. 61 alin. (2) Cod penal, nu au fost realizate, din care motiv urmează a fi stabilită o pedeapsă mai aspră inculpatului.

De asemenea, nu pot fi reținute nici argumentele părții apărării potrivit cărora se invocă că instanțele de fond nu au luat în considerație faptul că inculpatul are la întreținere un copil minor, în contextul în care instanța de apel a constatat că faptul dat contravine extrasului din Registrul de Stat al Populației, anexat la materialele cauzei penale (f.d.45).

Mai mult, Colegiul penal consideră neîntemeiate și argumentele recurentului privind aplicarea prevederilor art. 90 alin. (10), (11) Cod penal, în privința inculpatului, care stipulează că în cazul în care cel condamnat cu suspendarea condiționată a executării pedepsei săvârșește în perioada de probațiune sau, după caz, termenul de probă o nouă infracțiune intenționată, instanța de judecată îi stabilește o pedeapsă în condițiile art. 85, dacă, după caz, nu sunt aplicabile prevederile alin. (11) din prezentul articol.

În speță Colegiul penal atestă că instanța de apel corect a remarcat faptul că potrivit prevederilor art. 90 alin. (11) Cod penal, problema anulării sau menținerii condamnării cu suspendarea condiționată a executării pedepsei se soluționează de către instanța de judecată, la propunerea organului care exercită supravegherea

asupra comportamentului celor condamnați cu suspendarea executării pedepsei, iar o asemenea propunere în speță nu este prezentă.

Așadar, Colegiul penal reține, că instanțele de fond, individualizând pedeapsa inculpatului, au ținut cont de prevederile legale expuse supra și au motivat aplicarea față de inculpat a pedepsei închisorii, în baza tuturor circumstanțelor constatate în speță, determinante pentru stabilirea pedepsei, și prin urmare, Colegiul penal consideră că instanțele corect au concluzionat că o pedeapsă privativă de libertate, va asigura scopul pedepsei, din care motiv nu pot fi reținute argumentele părții apărării privind aplicarea unei pedepse mai blânde inculpatului Spînu Anatolie.

În contextul celor expuse mai sus, Colegiul penal conchide, că pedeapsa aplicată inculpatului este una corectă, deoarece la stabilirea acesteia au fost respectate exigențele legii, iar argumentele recursului în acest sens sunt neîntemeiate, impunându-se soluția inadmisibilității recursului, ca fiind vădit neîntemeiat.

8. În conformitate cu art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către avocatul Căpățînă Ion în numele inculpatului, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 28 aprilie 2021, în cauza penală în privința lui Spînu Anatolie xxxxx, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată la **17 decembrie 2021.**

Președinte

Timofti Vladimir

Judecătorii

Toma Nadejda

Cobzac Elena